

עכבוד בית משפט עליון

~~אני יושב~~ אהבש בן 16 וחצי ת.ש. ~~ת.ש.~~

ברצוני להתלונן על כל מה שבצעו בי במשק השוים וחצי שנים האחרונות המשטרה הרווחה פנימיה ועוד.

הוציאו אותנו מנהיגית, הפרדו בינו

בהילולא של רבי נחמן הופדצנקר, נסענו לקבר שלו בטבריה להתפלל ובחזור לקראת היציאה מבית הקברות עלנו על הרכב ובתאור נשמע רעם חזק מאור על הרכב כי המשטרה דפקו עליו.

עצרו את אבא שלי, שמו עליו איזיקים והכניסו אותו לניידת, עיכבו אותנו עד מאור גליזה ליד הניידת שבה הוא ישה, דאגנו לשלוחו חששנו שלא נראה אותו יותר ואבילו שהשוטרים אסרו להתקרב אליו עקפתי אותם ודפקתי על החטן להגיע לו שום והוא עשה לי שום בחזרה, שרנו כל האחים נ-ח בתפילה לשלוחו ושום כולם היינו רק הבנים ביחד וזה לא כולם ואת שאר המשפחה גם הוציאו מנהיגית. התברר שהדיכוי היה בגלל שהמשטרה של טבריה חיכו שיגיעו ניידות מירושלים לאסוף אותנו וכשהגיעו נסענו בניידות לירושלים לתחנת המשטרה במחנה ארוסים.

הצענו למחנה הרוסים בסביבות שמו וחצי לבנות בוקר, את אבא שלי הכניסו למעצר ומאז לא ראיתי אותו יותר. חקרו אותנו ולאחר מכן הכניסו אותי ואת אח שלי ~~שם~~ למרכז חירום מבטח צוץ שברמת שלמה ושם נכפשת עם אמא בעת בשבועיים בפיקוח שם המזריכים עשו לי איזות כואבות במשק שעות. כלומר, תופסים לי ידיים במשק שעותיים על הרצפה כשהידיים משלבות כמו X תופסים לי את שני הידיים צמוד עק שאני נרצע. עשו לי את זה בזרק אליה וזה המזריק ~~הוא~~ הפיל אותי בבטחה לרצפה ואחז אותי. ועשו לנו גם שיחות וטיפול הרסני. מהמשטרה חקר אותנו חוקר ילדים בשם מיכה הרן שסיקר לנו בחקירה ואמר לנו: "לכון שנפצתם נכון שאבא שלק היה כק ובק ורצה שאשר לו דברים ושם איים שאם לא אשתף בצלם אצטרק להחזיק עם מכות בידי חוקרי המשטרה.

לאחר ארבעה חודשים של סבל וזה דאגה לשלום כל המשפחה כי יצאתי שכולם סובלים לאחר פירוק הבית, הצבירו אותי משם לבית חז"י, אני חשבת שאולי יהיה לי טוב ושאוכל להיות סוף סוף בקשר עם המשפחה ושיתנו לי יציאות לאמא אבל כשהתקבלתי הבנת ששעית ורק סגרו אותי יותר ואחרי קצת כמו לקחו לי את

אז היא צנתה: "אל תעשה לי טובות".
 הת"עצות עם עו"ד והוא אמר לי שאני אבקש שיביאו לי עו"ד שיהיה נוכח באיבחון. כשביקשת מהם
 שיביאו לאבחון עו"ד, המאבחנת הודיעה לך שטניה עם זה אז ד"ר טניה שאלה אותי:
 "ישראל איזה עו"ד אמר לך? מי העו"ד?"
 צנתי לה "עו"ד"

אז איימה עלי: "עכשיו הוא חתם על ההמשק שלק, חבל על הזמן... אני סימתיו"
 שאלתי אותה "למה? מה?..."
 היא צנתה בלעז: "גם לי עו"ד אמר לא לזכור איתך..."
 אחרת לה: "לא... הוא אמר שאני כן העשה אבחון אבל עם עו"ד"
 היא צנתה: "עם עו"ד לא עושים שום דבר!"
 שאלתי: "למה לא?"

אמרה: "אתה בבית חולים יש פה רק רופאים ולא עורכי דין"
 צנתי: "אז אי אפשר לעשות את זה ואמרה: כן מאד חבל היא אפשר לעשות את זה"
 והוסיפה בשיחה אחרי "אני לא מרשה לך קשר איתו, הוא מזיק לך ומחר ניקח לך את
 הטלפון!" כי לא נתתי לה את המספר שלו
 התקשרתי שוב לעו"ד והוא אמר לי שאבקש שיגישו לי את האיבחונים רק אחרי שיומ"ם
 עבני לא יתנו לי כקורים כי אחרת התוצאות יוצאות עם הבנים ומאד נמוכות כשטופטשים
 מהכדור. למחרת בבוקר כשראיתי את ד"ר טניה אחרת לה מה העו"ד אמר, היא כעסה
 ואמרה שהיא לא מוכנה לשמוע הוראות מילד ושהעו"ד שלי הוא שטן.
 כבר חודשיים שאני סגור נגד רצוני בבית החולים איתנים והסיפור שלי עדיין לא נגמר וממשיך
 עק עצם היות ה-14/2014 כיוון שאני עדיין כאן סגור במחלקת נוער בבית חולים
 בסיכיאטרי-איתנים.

הכלאבון וכל דרך להיות בקשר עם אנא שלי והמישפחה וכל בניסות. כשזו בי עם
 הצוות וגם הנזרים המקות השכלות ובסחיטות כספ. באחד המקרים כשיצאנו, אני
 והנזריק ~~הנזריק~~ ועוד נער, חנינו בגן החיות התנייכי על מנת לאסוף את הנזריכה
 ושם הנזריק הרים אליי ידיים והרביץ לי ברכב וכן היו עוד כמה וכמה פעמים
 שהרביץ לי בפנימייה בעט חבל עברי, דחף אותי ועוד וכשהיית במקלחת הוא חיבר אותי
 מאחורה. את הכסף שבשילמו עבדתי בפינת חי למשק תקופה מאד ארוכה לא שילמו
 לי ורק כשאיימת בתלונה ועשיתי בלשן שילמו לי וגם זנבו ממני כסף הנזרים
 והצוות. עשו לי גם שיבול הרסני שזרם לי הרבה כאב והרס, שהרס לי את כל הצולם
 הפנימי. ד"ר ויינשטיין, הפסיכיאטר של בית חצי שחק לי עם כדורים פסיכיאטרים ובכלל
 לא הקשיב לי ושחצו רק עשרות ורדו העובדות סוציאלית שלענה אליי דברים שיקריים
 ויומיים לאתר העדות הוא הפסיק לי את הכדורים. ויש עוד דברים שעברתי בפנימיית
 בית חצי סבל. אבל הדברים הקשים ביותר שעברתי זה שהכריחו אותי באיומים להציג
 נגד אבא שלי ונתנו לי כדורים פסיכיאטרים על אף שהבטיחו לי שאחרי התקרית עם
 החוקר ילדים מיכה הרן הכל יסתיים.

ישתינו עוד פעם עם המיפסרה ביממה שלפני הלידה. ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 היו לי צרכים רבים ויש לי צרכים רבים. ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 התפישתי הילד שלי הינר היה שני והייתם המדינה. ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 כשהתחבש לילדים יום ראשון, הקריבו גיוס ומזל שלי ילדתי לילדה יולדת
 הקשר שלי החלתי ילדה שלי. ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 אולם האיום שלי זה שהתדונה לאתו זמן לא עברתי ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 והיו לי ילדים שגרה שלי ערה, השריטה שלי לנחתתי. ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 הצעיר וילדה צבולות ויש שתי בנות וילד צעיר שלי. ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 אלה הילדים שלי וילדה גוס הילדה שלי והייתם ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~ ~~הנזריק~~
 גם אני שלי ילדה שלי לילדים שלי הייבדות איה הילדה הנזריק הנזריק הנזריק את

המספחה, המשטרה רצו שהציג שקרים נגד אבא שלי ולא הסכמת לזה בהתחלה.
 שיא אויבר ולינו וולבוס התובעים מהפרקליטות נגד אבא שלי, אחרו לי לפני העדויות:
 "תציג שאנסת, לא נעמץ אותך ענין מה אכפת לך עם אמא זה שקר" גם אחרו
 שהעדות שלי לא תצא אני ה המינה ויוכחו ההשנה שכן אנסתי. והוסיבו גם את
 שלק ~~הנזריק~~ אחר שאנס את ~~הנזריק~~ ולא עשינו לו כלום כי רצו שאקרא על מנת שאוכל

לחכמים את אהי עכלא ולהשיב את שמים. שיתפתי בעולה ושקרתי.

הק בקבר אתה לא הסכמת לשקר: להשיב שאנסתי. גם ליצו וולכוס עוזדה אותי שאני יכול להיות העוזי אכי טוב
השביל להוריני מצמתי את השלם שעשו לי שיא אויביר וליצו וולכוס וכדי שלא הצטרק לשקר
שאנסתי, סיברתי מצביאות אחרתי: אחרתי שאבא היה אחראי על הכול, על כל הדברים
שכן עשיתי ~~לעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ובכללי - שיקרתי. שרית ורד העובדת סוציאלית היתה אומרת לי:
"אתה צריק להציל את המשפחה שלך שלא יסבלו" והיא וכולם זרמו לי להבין שאולי משהוא מת
או ימות, לא השתף בעולה עם התביעה ושיתפתי בעולה ואש כדי להוכיח שהעדות שלי אינה
נגד אבא, מרוב שפגעו בי ושיגעו לי את השכל שיא אויביר, וליצו וולכוס, ומיכה הרק
והבנימיה נאלצתי לפגוע בצמתי ~~לעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~ ~~ולעצמי~~
להוכיח את האמות נגד אבא שלי ולפרוט שהסופלים יחומו עלי."

הם גם השתמשו באותם הדברים שאחרתי והכניסו את אמא שלי עכלא נווה תרצה לשנה
כי שיקרתי שאמא שלי היתה קורבן ושעוזדה את אבא שלי לפגוע בנו אבל כבר לא היה
איכות לי, הרסו אותי ואש זרמו לי להרוס גמו יד" את עצמתי. כבר לא היה איכות לי
להשיב גם נגדה כל כק שיתקו בי המשטרה והריוחה ובעצרת הבנימיה...
אבל היו אנשים בתוך הבנימיה שתמכו בי ועזרו לי אבל הם היו רק מיצוט. ובכללי
הייתי בזכאון בעיקר סביב העצויות שרצו שאשיב נגד אבא והצרות שעשו לי בבנימיה.
חתכתי יד"ם ומצה והוצאתי דם ובקושי התייחסו לזה. כי כשחתכתי, צוות הבנימיה
בחצו לפגוע בקשרים המשותפים שלהם עם המשטרה סביב העדות שלי נגד אבא ושאר
הנאשמים ולא חיבשו את טובתי האישית בשיקולים שלהם וצאנו סאהיה רשאי להשיב גם את
ישלחו אותי לבדיקה בסיכיאטרית. שמצתי בבית חולים את המנהל מצונות הבנימיה ~~השני~~
משכנע את דוקטור ~~ל~~ שישחרר אותי ומחזיק במקרר חצ בעמתי. ופק עברתי
בדיקה בסיכיאטרית בבית החולים בגאר שבע ולאתר הבדיקה הם הסכימו ביניהם לשחרר
אותי ושיחררו אותי באותו יום.

בעצויות סבלתי מאד.

לאחר התקופה של העצויות וכשהצדתי נגד אבא ושאר הנאשמים שקרים רבית לצנוב את
הבנימיה ואת החיים.
מרוב הזכאון לא השלמתי עם הכאב הרבשי, ולא הרגשתי כאב פיזי. כיביתי סיגריות על
הידים וביקשתי מהנערים בבנימיה, בתור מחק, מציינים שיתנו לי סטירות.
ושוב אינתי להתאבד גם סביב זה סבלתי מאד בבנימיה אבל הפעם זה כבר לא

היה משנה להם כל כך כי כבר העצתי ונאמר שלבי העצויות וזה כבר לא יציק לעצויות. ושלחו אותי לבדיקה והתאשפזתי בהסכמה. שמחתי שסוף סוף הצלחתי לצאת משם כי רק רציתי לצאת משם בכל דרך והצלחתי ולכן שמחתי. אבל נבלתי עשיהנום חיש. ושמתי נתינו לי כדורים והכניסו אותי סתם לחצר הרגעה וכשהתנגדתי בעם אחת עכשיו הביאו לי את זה בצריקה בישגן ובזרק אלימה תבסו לי את הידיים והרגליים בכח וזרקו לי את הראש במיטת הרצל שזרקו אותי עליה. וגם בנוסף לזה גם שם שיקרו לי מהפנימייה. בעיקר העובדת סוציאלית שרית ורד, שאנא רוצה לבוא בי. ושכנעו אותי שלא אבאש אותה, מה שעשו והצליחו דרך שקרים ומניפולציות כל השנים שהייתי שם. בנוסף מהפנימייה באו אליי גם המדריכים ושרית ורד העוסיות כדי לחזק את החששות האובדניות שלי כי הצדיו אותי בקבר. ממש כך הרגשתי כי בחצו שאתלונן עליהם ובפרט כששמעו גם מהבית חולים יש לי מטען גדול עליהם ושאת לא רוצה לחזור לשם.

ורק בסוף אחרי שבאו ושיכנעו אותי הרבה עם שקרים וממתקים ועוד נתתי בהם אמון וחזרתי לפנימייה. שוב התעללו בי ואפילו שלטו ידעו שסבלתי בבית חולים כי שיתפתי אותם השתמשו בזה כדי לאיים עליי שיחזירו אותי לשם ובעם את ניסו להתחזיר אותי לשם וברחתי חזרתי באותו יום לפנימייה בתקווה שיניחו לי עם הבית חולים פסיכיאטרי. כי חשבתי שאם אחזור אפתור בעצם את הבעיה שהם חשבו בי שאברח מהפנימייה וקרא שהניחו לי. כברט כי ידעו שלא יוכלו להכניס אותי כשהרופאה ד"ר מרינה החליטה עליי טוב. לאחר מכן, ביום הגזר בין של אבא שלי ואמא לא הסכימו שאלק לשם, הסירוהם שלהם הראה לי שלא איכפת להם ממני ושיקרו לי שרוצים בטובתי, כי לעצויות נגד אבא שלי והנאשמים הסכימו שאלק ומה קרא הבסם שלא הסכימו?

אני היתן סקרן לעצת מה קורא עם הגזר בין היו לי רגשות מצורבים שמצד אחד היה חשוב לי לעצת מה קורא ומה יקרא עם אבא שלי ודאגתי ומצד שני היה חשוב לי לעצת שהצלחתי להציל את המשפחה בזה שישב בכלא כמו שהסבירו לי ושיקרו לי.

ברחתי בלישה יצאתי בלי כלום רק עם עצמי וכסף לאוטובוס. היתן בתחנה מרכזית חיכיתי לאוטובוס ונסעתי. כיון שהיה קר בחול אצ היה לי רציון להיות בכותל המערבי ושמה יתבלעתי שיהיה טוב. ביום נסעתי לבית המשפט מחוזי ופגשתי בחול את אמא שלי ואת אחותי => בעם הראשונה לאחר תקופה ארוכה כל כך. מחול לבית המשפט פגשתי גם את שגיא אוביר וליצו וולבוס והם אמרו לי שאתעלם מאמא ומכל הנשים. בזכר הדן שלא בצדק אבא שלי קיבל שב שנים ואמא קיבל 6 שנים ודיברתי בתקשורת שטויות

אל אבא שלי.

באותו היום לאחר הזכר קין נפגשת עם אחותי ~~היא~~ והיא התחילה לספר לי על כל הסבל
סבלה בשנים האלה מהמטרה והרווחה ואם סיברה לי על שאר האחים סבלו ונתנה לי
אינו שהיא ברסבקיביה שונה, אחיות ונפתחו עיניי ובעולם גם בפנימייה כשחזרתי לאחר
הבריחה לא הצנישו אותי על הבריחה ואם לא הפעילו את המטרה פאתו יום שברחתי עד
כמה שיקוצ לי עם זאת כששאלתי את המנהל ~~הוא~~ על כך ומה הסיבה שלא הסכימו שאכל
לזכר קין, הוא לא ידע לענות לי, נסתם ביו הוא התחמק.

את ~~הוא~~ בגשתי בעם ראשונה קצת איבתי העדות נשד אבא כששיא אופיר התובעה הנחין
את שנינו למשרד שלו וגם נתן לנו לעזאת ביחד אבחול כי ~~הוא~~ רצה לעשן בבדם
נוספת שראיתי אותו היתה אחרי הזכר קין, באחת הבריחות שלי, ~~הוא~~ סיפר לי שסבל וגם
שאיינו עליו החוקרים וסקנו לו דברים בסך של סבעו כמו בושם וצוד כדי שהוא ישלם
בעולה איתם וסיפר לי על אותה התנהלות של השוטרים גם מול ~~הוא~~ אחותו.
ושעז היום החוקר אשר ליכמי עושה ~~לבי~~ ול ~~הוא~~ ברוטקציות הזכרית התבררו
לי יותר על השחיתות שעשו גם מולי, אז התחלתי לברוח הרבה ולחזור, זה חזר על
עצמו, ובהמשך גם ניסיתי לעצוב את הפנימייה, דרך הפקידות סעד החזשה שהחליבו לי:
שרית אשרי ולא עזר, היא רק היתה אומרת לי שאוכל צבר דעם ואבלע רוק. היא מאכ
היתה שותפה וניהלה את כל מה שבצעו בי. אז ברחתי וחזרתי.

אחרי יום טוב של איש הסדר של בסמ 2013 התקשרתי לברקליטה ליצו וולבוס ושיתבת אותה
המזבון שיש לי על השרקרים, ששיקרת בעצויות הבית משפט המחוזי בירושלים. היא אמרה
לי שכקאי שאני אתחיל דף חדש ושאלצוב את זה, ולא התקיים שאני אשם בפלעי ~~הוא~~
ו ~~הוא~~ שלא אדאג כי אני לא אשם שהובילו אותי לעשות את זה ואמרה עוד שיקרים שאבא
שלי הוביל אותי וכפה עלי דברים ולהתנהג כך. אני יודע שהיא יודעת שהיא משקרת כי
היא אמרה לי לסקר בעדות, גם ברענון שלבי העדות היא בה לבית חיי כדי להזכיר לי
את מה שהתביעה רצו שהשיד שקרים ונתנה לי ממתקים. בכל זאת בפסח אחרי השיחה
איתה בפלאבון הרגשתי הקשה שסוף סוף הוצאת את האמת והתנקתי קצת מהשקרים
הבריחות מהפנימייה חזרו אל עצמם וזרמו לשרשרת של ארוצים עם המטרה שבה
המטרה של חברון נכנסו לתמונה והיו מאיימים עלי. שוטר בשם אבי אים עליי שיתלוש לי
את הביצים ויתן לי מקות את אברה שוב ושיים לי שבה באופן במו שצושים לברק וצאן...
אחרי הרבה פעמים שטרטרת ברחתי וחזרתי ושוב המטרה ושוב ברחתי וגם המטרה

העלו לביסבוק תמונה שלי שלא רצית וכתבו שם שיש נער נצרך ויש חשש לחיותו ולא מה שרצו לה שישירו אותי אנשים ואולי אם. אמות אז אמות כבר בבנימיניה עם כל ההתעללות שלהם ועל המשטרה והרווחה שמארגנת ואירגנה וניהלה הכל. ובקיצת הסעד שרית אשורי לא התייחסה כשאמרתי לה שפוגעים בי שם ורק עוצרה אותם שינסו בדרכים מניבולטיביות יותר כפי שאסבול ולא אברח. והיתה מבטיחה הבטחות שתצור והיתה חזשה בתקופה הזאת אבל שקרנית כמוה אין ולבות לא פגשתי. כל בעצם שיקרה ובקיצור שיחקה בי ובאתר הפעמים שמזרתי ונעצרתי בורים החוקר בחברון לא נתן לי עהשי תמונה על מה שעשו לי ולאחר שישנתי עילה במעצר השופט שמצון עיבו שיחרר אותי בערבות עצמית של 1000 ש"ח והסכים לברקה שלי שאם בהוסטל זמני עץ שיתצרו הדברים. עברתי אהוסטל מבשר טוב עם הזמניו אותי לחקירה מתחנת מוריה על פרצה שהיתה באחת הברירות, כשהסתובבת ברחוב, התעצצתי עמא, ניסית לקבוע פגישה איתה. התקשרתי וקבעתי איתה פגישה והיא לא באה כשה קרא בעם שניה והיא לא באה אז מרוב שהתעצצתי אליה, הלכתי לבית בעצת שאול ולא היה שם אף אחד.

באותו זמן הייתי בקשר עם ~~בני~~ שהיה מניע לבקר אותי בהוסטל. ניסה עם תוכניות משלו ועל עוצ אחרים לשכנעה אותי שארום יחז איתו לבית בעצת שאול ואזנוב עהן דברים. גם כשהלכתי לבקר את אחי ~~ואשתו~~ היתה שם ~~אמא~~ שלה שעצבה את אבא שלי אחרי הגזר דין והיא ניסתה להספיד על כולם ולשכנע אותי שאמא וכל הנשים זונבות עה כסף ומוכרות את חבצי הבית ועוצרה אותי עזנוב עהן. אע האמנתי עה, כי כשבאתי עם ~~ה~~ לבצת שאול ראיתי אנשים שאני לא מכיר מוציאים את המזכנים מהבית ו~~ה~~ ואני רבנו איתם. לא יצאתי שבהנה שהנשים ישבו בכלא ~~זרה~~ בבית והשאירה עהן חובות גדולים של חשמל ולכן נאלצו למכור את המזכנים כי כשעצבה ניתקה עהן את החשמל והמים. עמחרת כשלא היה אף אחד פרצנו לבית בעצת שאול ועשינו שם נזק. אמא הגיעה ונבהלה והתקשרה למשטרה. כשהשוטרים הגיעו באחד הפעמים כשכנסנו הם עצרו ענו עזנוב כי שמנו מאיתנו על גזר הדין. בקיצור התנגדתי לחקירה אמרתי שאני בהוסטל שאל השוטר הינה הוסטל עניתי "תחפש"... ושוב טורטרתי כי האמנתי וסמכתי עליהם ומזרתי לבית חז ומבשר טוב עברתי עאתנחתא שפה גם הוסטל זמני ואחרי תקופה של שקט מהמשטרה ברחתי מאתנחתא בעקבות ריב שטות של חקות שבו האשמו בעיקר אותי.

כשברחתי ישנתי בזן הפעמן ~~בשנה~~ לי תיק עם תעוצות להיות וכסף ולמחרת בבוקר שאמתי את האחדא שם והוא אמר לי שיחפש והוא לא מצא. הוא הסביר לי שאני יכול לבדוק את

המצלמות ביבו ועצר עי ונתן לי כסף לנסיעה. כשנסעתי ליבו הם אמרו לי שבשיל אכתוב את המצלמות צריך שוטף אז הלכתי למשרד הרוסים ושמ כשהגשתי תלוניה עזרו אות והעבירו אותי לתחנת מוריה ועשו לי חקירה סביב הפרוצה, הבריות ועוד דברים שהוסיבו. שתקתי בחקירה ולא אמרתי כלום. שאלו אותי שאלות ולא ענית; אז הקצין שחקר אותי לרהק עי משבטים כמו: "נראה עק מה זה! על כל דבר הכי קטן נבדח עק תיק כי אתה לא מסתם בעולה" וגם לא רציתי לתתום על החקירה אז הכריתו אותי באלימות הקצין צעק וצחל אותי עקיר ולשולחן. ובאו שלושה שוטרים או יותר ועיקחו עי את הידיים והאצבעות ולקחו עי טביעת אצבע בכח ובכעלי קיללו והיתיחו סו מאך מאעיל כמו בחברון. עקצין נראה עי קוראים איציק בליטה שלחו אותי למשרד הרוסים ולמחרת הנחשונית שיקרו עי כשהיית בהמתנה שלא השתחרר במידה ולא הדבר עם בקידת הסעד שרית אשורי ולאחר שעתים שיחררו אותי: אמ אנט טועה השופט הכלילי החליט לשחרר אותי עיבני.

מאת נחתא עברתי עינרים אחרי שהמנהל של את נחתא ירון ושרית אשורי המליצו עי אליהם. אבל לא אמרו עי שמצאבר ברמה כפאת אינטנסיבית של טיבול נבשי כי לא רציתי ואני לא רוצה בנימיה טיבולית אבל נו האופציה הטובה: שהיתה וגם זה בסך הכל מקום טוב עם עמודים גבוהים. כשהתקבלתי עינרים בהתחלה היה מאך טוב ולאחר תקופה קצרה התחילו בעיות בפנימיה ורציתי בגלל זה לערוח. לא ידעתי את הדרכ עהגיע לתחנת רכבת כי הית חדש ולא רציתי לעצב כסף על מונית או אוטובוס כדי שהיה עי מסביק לרכבת. אז חשבת על רציון פשוט עלכת עיז בסי הרכבת עד לתחנת עכו. יצאת ברשע והמצדריכה יעל נסעה אחרי עם אובניים ודיברה אית וניסתה לשכנע אותי לחזור בצדק בכביש וגם עיז בסי ההרכבת עד שנהיה עה פנצ'ר בשלש של האובניים והיא הלכה אית ברשע וניסתה עוד לשכנע אותי לחזור לבנימיה. עד שהסכמת וחזרת איתה וצמחמה אמנון בתוך רכב משטרה. כשתרת ניסית שוב לערוח ונעלו אותי במשרד ולא נתנו עי לעצאת עד שהצלחתי לערוח מהחלון ושוב דיברו אית ושוב חזרת. ולמחרת הם התעקשו שאבדק בבית חוליים בסיכיאטרי ושלחו אותי לעדיקה בבית חוליים בסיכיאטרי מעלה הכרמל. הם אמרו לרופאה שהכניסה אותי שקרים בקשר אלי, אמרו שעליתי על בסי רכבת ושרציתי לשרוט את עצמי עשו עה הכנה וכרגיל עושים הכנה לרופאים ולכולם. בהתחלה ברחת, כי לא רציתי להתאשפז סתם וחשבת שאת אברח לא יכניסו אותי שוב, כמו שהיה בבית חז, אבל טעית. ברחת ולמחרת נתנו עי מלה שזו רק בדיקה. שוב האמנת עהם והם אימו שאת לא אשתף בעולה יעילו אותי מהבנימיה. שיקרו עי ונכנסתי לשיבוע הסתכלות לבית החוליים הפסיכיאטרי.

לאחר מכן ק"ר קניאל הרובא שהיה לי כתב בהמלצה שאין לי שום מחלטה נפש ושיחרר אותי מבית החולים. וחזרתי לנירם.

לאחר תקופה ארוכה של ארבע או חמש חודשים שהיה לי טוב, שלמדת ועשיתי בשרויות שוב חזרה הפקידת סעד שרית אשורי מהרווחה. בניסיון להכניס אותי לבית חולים בסיכיאטרי. בטענה שקרית שאמא משפיעה עליי לרעה ושאלנו נבגשים ומדברים אללא ביקוח. היא ניצלה את המצב הרגיש שלי ושוב חזרה עם טענות שקריות בנוגע לעבר שלי והסיתה נגדי את יעל המזריכה האשית וזרמה לה שתסית עוד אחרים בבנימ"ה נגדי. מה שהוביל אותי בסוף לערוח. אך תוק דקות ספורות המנהל של כל המזכר מצא אותי דיבר איתו וחזרתי איתו.

נתנו לי בגישה אחת עם אמא בביקוח אחרי שנתים וחצי שלא נבגשנו וכיוון שחשבו שדיברתי עם אמא גם הלי ביקוח תפרו לי תיק והאשימו אותי בהאשמות שלא היו. כשזרקתי אבן בתור משחק לכיוון אחד הצמודי בטון של החצר הלי ניסיון לפגוע באף אדם ובלתי שפיעה. המזריכה יעל עמדה בחצר בשיחה עם אחד הנצרים ועל אף שהאבן לא פגעה בה ניצלה את המצב ואירגנה לי ביחד עם הפקידת סעד שרית אשורי הלפן גדל. הייתי בספסל. סבלו זהו צריך שמשמש לענישה על ידי חשיבה על המעשים זרק שאלות במחברת. הם שאלו אותי כמאט רק סביב הנושא של השיחה שאמרו שהיתה עם אמא וסביב זה רצו לתבור תיק-גם לי וגם על אמא שלי שטענו שהסיתה אותי, והוציאה אותי משביות. גם ניסו בשיטות בסיכאולוגיות לשכנע אותי שהם צודקים ושאינני לא שפוי. בוצע, מנהל הצוותים, אמר לי במטחוק שבוודאי ברחת מהבנימ"ה כי אני מחזר מהחושק בליטה בספסל ובגלל שאני רואה שדים ויש לי הזיות. גיוס כשחזרת מהספסל לחצר שלי ראיתי בתאום שמונח אצל הארון שרוק חדש בודד בתוך ניילון זה היה לי מוצר וכששאלתי את החברים שלי: יש מ' יש לי ושל מ' השרוק הזה אף אחד לא ידע נכנסה בי קאה שמהוא מנסה להזיק עלי יש לי כוונות אובדניות והיו עוד דברים שקרו מאותו סוג שצוררו בי חשד הם גם החליטו שאני צריך להיבדק אצל הפסיכיאטר של הבנימ"ה ורציתי שבוע לחשוב כי לא סתם שולחים לבדיקה לכן ביקשתי שאולי שבוע הבא אבק אצלם ובפרט כי שמצתי שתכננו להכניס אותי לבית חולים בסיכיאטרי. בסוף באמת החליטו שאני אצבור להיבדק בבית חולים בסיכיאטרי. ימעה הכרמלי.

לפני שלקחו אותי לבית החולים ימעה הכרמלי השכתי למנהל של הבנימ"ה לראות אם יש לי אופציה אחרת כי כבר ח"כ. לי ברכה לבית חולים ולא הסכמתי לעלות עם יעל אז נתנו לי את האופציה לעכת למשרד של המנהל ובוצע המנהל דיבר איתו בכעס אמר לי שאני לא

שבוי ושאם לא אשתך בצולה, צוד שעתים אני אצטרק לעצוב את הבנימיה ואם לא אלק יבנו לי או יברקו לי את הדברים מהארון. אז עקחתי את התיק של משהוא מהם חשבתי שהתיק של המנהל וברחתי, אק יתברר שזה היה של הצובד סוציאלי; יהודה. הוא רץ אחרי ואחר לי שיש בתיק דברים חסויים של הנצרים, אז החזרתי לו את התיק. אז אמרו לי לחזור בטוב למשרד וכשהסכמתי וחזרתי לא נתנו לי עצאת. לאחר שכמה שעות ניסיתי לברוח ולא נתנו לי. כשניסיתי שוב לברוח מהחלון התגבלו עלי. החלקתי במשקפיים של הצובד סוציאלי כדי שיבסיקו עליהם עלי ידעו ושייתנו לי עצאת וזה לא הפריע להם, הם ניסו עקחתי לי את המשקפיים בכח מהיד והקמתי אותם קצת. הם מהבוקר ניסו להזמין את המשטרה אבל חיכו עצה של הפקידת סעד לבטחים מהבנימיה סיברו למשטרה על עוד כמה תקריות קטנות שלי אתם שהיו באותו שבוע סביב הנסיון שלהם להכניס אותי לבית חולים בסיכיאטרי בכפייה ושיקרו שצפיתי ונדלתי ואמרו עלי שאני שבוי ושאיני מהווה סכנה וצוד שקרים, בקיצור שיקרו למוטרים. באו חמשה שוטרים עקחתי אותי קילעתי אותם אז שוטר בשם רבי עיקם לי את שורש כל היד וכמעט שבר אותה ובעיית קילעתי אותו וקילעתי אותי בחלצה ותפס לי יד אחת וביד שנייה שלו נתן לי מרפקים לחזה והשוטר שישב בצד השני שלי בשם יצקב, תפס לי יד שניה וגם קילעתי אותי. בצדק הם עצרו בתחנת משטרה בעכו ושמו לי אציקים ביצים וברזלים ושאלו אם אני מצדיע שאכקוני מאחור ושם ירדו שני שוטרים ועלתה עניידת יצא המצריכה והכניסו אותי לבית החולים הפסיכיאטרי ימאלה הכרמלי.

יצא עשתה הכנה לרובא ד"ר ציבר; כמו שעשו בשאר הפעמים לפני שנכנסתי לבית החולים ולמוסדות אחרים והוא אישכז אותי. בשיחה איתו הסברתי לו שהרווחה והמשטרה עושים יד אחת כדי לבזוז בי והוא הסיק מכך שיש לי מחלה של ברנויה. נבגשתי עם ד"ר ינקו בסיכיאטר כרטי והוא עצומת לזאת איבחן שאני בריא ושאלן לי שום מחלה, שלא צריך לאשכז אותי, שאני לא אובדני ולא בסיכוטי ולא לקוק לתרופות.

כשנתנו לי כדורים אנטי בסיכוטים בימאלה הכרמלי נמנעו מלתת לי את השם של הכדורים, בקיצור מושחתים. היום שם היה מאד מצעים ואילו שהתלוננתי שיש לי כאבי ראש וכאבים בלם מהכדורים לא החליבו לי אותם. היתי מאושכז שם במחלקה סגורה במשק שבועים והיה לי מאד עצוב לחשוב שם את ראש השנה. לאחר מכן ד"ר ציברי החליט לשלוח אותי לבית חולים איתנים כי קבע שיש לי מחלה ושכנע אותי וכמעט התחנן שאשתך בצולה עם ד"ר מיאל מאיתנים ושאלו איתו כי הם חברים טובים, כירצה שבשקרים וברמאות אקבל צוד חוות דעת, של רובא אחר מבי"ח אחר, שיש לי את אותה מחלת הברנויה שהוא איבחן.